

— Вървете вие право изъ пѣтя, а ные ще ударимъ прѣзъ нѣмака далечъ, а послѣ....

На Петра ся май нещеше, нѣ той бѣше принажденъ да върви съ Василя :

Тѣй ся раздѣлихъ, като ся прокликахъ частичко изотдалечъ присторно. Малко на далечъ отъ село-то пакъ ся испречи горъ, нѣ това не бѣше нищо за тѣхъ; обаче има друго: Напрѣдѣ имъ рѣка-та Камчія, коя-то на 2—3 мѣста трѣбаше да ся гази докѣтъ изминѣтъ боаза; оттатѣкъ тече малка Камчія, и тя ще ся минува, че нѣма вече... Тыя двѣ рѣки на времени спадѣтъ до толкова, що-то лесно могатъ да ся прѣминуважъ, нѣ на пѣтѣ въ дъждовно врѣмя изъ балкана отъ горѣ слази толкова много вода, що-то едва съ конь ся прѣминува, а у нашъ-тѣ дружинъ нѣмаше ни конь ни магаре !

Пѣтуване-то изъ горъ-тѣ ся свърши и утрудени тѣ пѣтници можахъ свободно сега да вървятъ по гладкый и правый сухъ пѣть. На лице-то Николово и Жельово свѣтяше радость и толкова веселба, колко-то тѣй скѣрбъ почувствувахъ предъ четири дни, като отивахъ за свободѣ-тѣ на двѣ-тѣ освободены. Сега тѣхъ гы не бѣше грыжъ, че ще гы познае нѣкой. Жельо обрадванъ за споукъ-тѣ и до толкъсь развеселенъ, що-то часть по часть изпълнеше